

เวียดนามปฏิรูปกฎหมายความปลอดภัยอาหาร จัดระบบกำกับดูแลใหม่ เชื่อมข้อมูลดิจิทัลทั่วประเทศ

1. เนื้อข่าว

กระทรวงสาธารณสุขเวียดนามเปิดเผยสาระสำคัญของร่างกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัยด้านอาหาร (ฉบับแก้ไข) (Draft Law on Food Safety (amended)) ในการแถลงข่าวเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2569 โดยมุ่งปรับปรุงกรอบกฎหมายที่ใช้บังคับมาเป็นเวลากว่า 15 ปี ให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของภาคการผลิต การค้าอิเล็กทรอนิกส์ และห่วงโซ่อุปทานอาหาร ที่มีความซับซ้อนและเชื่อมโยงกันมากขึ้น ตลอดจนแก้ไขปัญหาการแบ่งหน้าที่รับผิดชอบระหว่างกระทรวงและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ซึ่งอาจนำไปสู่ความซ้ำซ้อนในการกำกับดูแล ทั้งนี้ การผลักดันการแก้ไขกฎหมายดังกล่าวสอดคล้องกับประกาศเลขที่ 15/TB/BCDTH ลงวันที่ 17 มีนาคม 2569 ซึ่งถ่ายทอดข้อสรุปของเลขาธิการใหญ่พรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม โดยเน้นย้ำให้เร่งระดมทรัพยากรเพื่อปรับปรุงกฎหมายและเสนอร่างต่อสภาแห่งชาติชุดที่ 16 (16th National Assembly) เพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบโดยเร็ว โดยมีเป้าหมายสำคัญในการยกระดับระบบบริหารจัดการความปลอดภัยด้านอาหารให้มีเอกภาพและมุ่งเน้นการกำกับดูแลตามระดับความเสี่ยงตลอดห่วงโซ่คุณค่าอาหาร

สาระสำคัญของร่างกฎหมายฉบับดังกล่าว คือ การปรับเปลี่ยนแนวทางการบริหารจัดการจากการควบคุมเป็นรายชิ้นตอนไปสู่การบริหารจัดการตลอดห่วงโซ่คุณค่าอาหารตามระดับความเสี่ยง ตั้งแต่การผลิตขั้นต้นจนถึงการบริโภค โดยนำหลักการเชิงนโยบาย 4 ประการที่รัฐบาลเวียดนามให้ความเห็นชอบตามมติหมายเลข 184/NQ-CP (Resolution No. 184/NQ-CP) มาบัญญัติเป็นกรอบสำคัญ ได้แก่ การบริหารจัดการห่วงโซ่อุปทานตามระดับความเสี่ยง การปฏิรูปกลไกการตรวจสอบตลาด การนำระบบดิจิทัลมาใช้และการพัฒนาระบบข้อมูลความปลอดภัยด้านอาหารแห่งชาติที่สามารถเชื่อมโยงและแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างหน่วยงาน ตลอดจนการเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการอาหารริมทางและครัวประกอบอาหารรวม โดยแนวทางดังกล่าวจะช่วยให้การกำกับดูแลมุ่งเน้นทรัพยากรไปยังผลิตภัณฑ์และสถานประกอบการที่มีความเสี่ยงสูง ขณะที่ลดภาระด้านการตรวจสอบสำหรับผลิตภัณฑ์ที่มีความเสี่ยงต่ำ

ในด้านกลไกการกำกับดูแลผลิตภัณฑ์อาหาร ร่างกฎหมายเสนอให้ปรับเปลี่ยนจากระบบการตรวจสอบก่อนออกสู่ตลาด (pre-inspection) ไปสู่การตรวจสอบภายหลังออกสู่ตลาด (post-inspection) อย่างมีนัยสำคัญ โดยกำหนดให้เฉพาะผลิตภัณฑ์อาหารบางกลุ่มที่มีความเสี่ยงสูงต้องดำเนินการขึ้นทะเบียนหรือประกาศผลิตภัณฑ์ (product declaration) เช่น อาหารที่มีค่าเค็มด้านสุขภาพ อาหารสำหรับเด็กอายุต่ำกว่า 36 เดือน ผู้สูงอายุ หญิงตั้งครรภ์ และผู้ป่วย ขณะที่ผลิตภัณฑ์อาหารประเภทอื่นโดยส่วนใหญ่สามารถประกาศมาตรฐานของผลิตภัณฑ์และนำออกจำหน่ายได้ทันที โดยหน่วยงานของรัฐจะดำเนินการตรวจสอบภายหลังตามผลการประเมินระดับความเสี่ยง ทั้งนี้ ร่างกฎหมายยังรับรองการใช้ระบบและมาตรฐานความปลอดภัยอาหารที่เป็นที่ยอมรับในระดับสากล ได้แก่ ระบบการวิเคราะห์อันตรายและจุดวิกฤตที่ต้องควบคุม (Hazard Analysis and Critical Control Points: HACCP) และระบบการจัดการความปลอดภัยอาหาร ISO 22000 (Food Safety Management System: ISO 22000) รวมทั้งลดข้อกำหนดในการขอรับรองเพิ่มเติมเกี่ยวกับคุณสมบัติหรือเงื่อนไขของสถานประกอบการ และลดภาระด้านการตรวจสอบที่ไม่จำเป็น โดยกำหนดให้ผลิตภัณฑ์อาหารที่มีความเสี่ยงสูงต้องมีระบบการสอบย้อนกลับ เพื่อให้สามารถติดตามแหล่งที่มาและเส้นทางของผลิตภัณฑ์ได้อย่างเป็นระบบ นอกจากนี้ ยังมีการกำหนดหลักเกณฑ์เพิ่มเติมสำหรับบริการจัดส่งอาหารผ่านระบบออนไลน์ และครัวประกอบอาหารรวมที่มีได้ดำเนินการเพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้า

สำหรับโครงสร้างการบริหารจัดการ ร่างกฎหมายเสนอให้จัดระบบความรับผิดชอบ ด้านความปลอดภัยของอาหารให้มีความเป็นเอกภาพตั้งแต่ระดับส่วนกลางถึงระดับท้องถิ่น โดยกระทรวงสาธารณสุขจะเป็นหน่วยงานส่วนกลางหลักที่รับผิดชอบการบริหารจัดการภาครัฐด้านความปลอดภัยของอาหารทั่วประเทศ ขณะที่คณะกรรมการประชาชน (People's Committees) ในแต่ละระดับจะรับผิดชอบการบริหารจัดการด้านความปลอดภัยของอาหารภายในพื้นที่ตามขอบเขตอำนาจหน้าที่ของตน ส่วนกระทรวงและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะยังคงรับผิดชอบการบริหารจัดการตามสาขาเฉพาะ โดยกระทรวงเกษตรและสิ่งแวดล้อมรับผิดชอบการผลิตขั้นต้น เช่น การเพาะปลูกและการเลี้ยงสัตว์ ขณะที่กระทรวงอุตสาหกรรมและการค้ารับผิดชอบประเด็นเกี่ยวกับสินค้าปลอม การฉ้อโกงทางการค้า และสินค้าที่ไม่ได้มาตรฐาน ทั้งนี้ การกระจายและมอบอำนาจให้แก่คณะกรรมการประชาชน ในแต่ละระดับจะช่วยเพิ่มความคล่องตัวในการกำกับดูแลและการบังคับใช้กฎหมายในพื้นที่ พร้อมทั้งลดความซ้ำซ้อนของภารกิจระหว่างหน่วยงาน

ในส่วนของการตรวจสอบภายหลังออกสู่ตลาด ร่างกฎหมายได้กำหนดให้มีการกำกับดูแลผ่านการสุ่มเก็บตัวอย่าง การตรวจสอบ และการทดสอบผลิตภัณฑ์ โดยถือเป็นครั้งแรกที่มีการกำหนดบทบัญญัติว่าด้วยการตรวจสอบภายหลังออกสู่ตลาดไว้เป็นการเฉพาะในกฎหมายด้านความปลอดภัยของอาหารของเวียดนาม นอกจากนี้ ยังมีการกำหนดความถี่ในการตรวจสอบตามระดับความเสี่ยง โดยสถานประกอบการที่ผลิตหรือจำหน่ายอาหารทั่วไปจะได้รับการตรวจสอบได้ไม่เกินปีละ 1 ครั้ง ขณะที่ผลิตภัณฑ์อาหารที่มีความเสี่ยงสูง หรือสถานประกอบการที่มีประวัติไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดด้านความปลอดภัยของอาหาร อาจถูกเพิ่มความถี่ในการตรวจสอบตามระดับความเสี่ยงและประวัติการปฏิบัติตามกฎหมาย ทั้งนี้ แนวทางดังกล่าวสะท้อนการเปลี่ยนผ่านไปสู่ระบบกำกับดูแลที่ใช้ข้อมูลและระดับความเสี่ยงเป็นฐาน โดยมุ่งเพิ่มประสิทธิภาพการเฝ้าระวังตลาด ณ จุดจำหน่าย ควบคู่กับการเพิ่มมาตรการบังคับใช้กฎหมาย อาทิ การกำหนดบทลงโทษที่เข้มงวดขึ้น การเพิกถอนหนังสือรับรองการขึ้นทะเบียน การยกเลิกเอกสารที่ได้ประกาศไว้ และการเรียกคืนผลิตภัณฑ์อาหารที่ไม่ปลอดภัย เพื่อยกระดับประสิทธิภาพในการป้องกันและควบคุมความเสี่ยงด้านความปลอดภัยของอาหารตลอดห่วงโซ่คุณค่า

2. วิเคราะห์ผลกระทบ

การปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัยด้านอาหารของเวียดนามมีนัยสำคัญต่อการคุ้มครองสุขภาพของประชาชน การพัฒนาเศรษฐกิจ และการยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมอาหาร เนื่องจากความปลอดภัยอาหารมีความเชื่อมโยงโดยตรงกับค่าใช้จ่ายด้านสาธารณสุข ผลผลิตภาพแรงงาน ความเชื่อมั่นของผู้บริโภค และความน่าเชื่อถือของสินค้าในตลาด ในช่วง 6 เดือนแรกของปี 2569 หน่วยงานสาธารณสุขทั้งส่วนกลางและท้องถิ่นได้จัดตั้งคณะตรวจสอบกว่า 5,000 คณะ เข้าตรวจสอบสถานประกอบการจำนวน 118,009 แห่ง และพบการกระทำผิด 5,695 แห่ง หรือประมาณร้อยละ 5 ของสถานประกอบการที่ได้รับการตรวจสอบ โดยมีการดำเนินการกับสถานประกอบการที่กระทำผิด 3,772 แห่ง เพิ่มขึ้นร้อยละ 39 เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปี 2568 และมีการปรับเงินสถานประกอบการ 3,571 แห่ง รวมมูลค่ากว่า 20,270 ล้านเวียดนามด่ง สถิติดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า แม้การตรวจสอบก่อนวางจำหน่ายจะมีส่วนช่วยป้องกันความเสี่ยง แต่การกำกับดูแลตลาด และการตรวจสอบภายหลังวางจำหน่ายยังมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้ การลดปัญหาอาหารปลอม อาหารไม่ได้มาตรฐาน และอาหารที่ไม่ปลอดภัย ย่อมช่วยลดภาระค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลและความสูญเสียทางเศรษฐกิจจากการเจ็บป่วย ตลอดจนสนับสนุนการพัฒนาภาคเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารบนพื้นฐานของวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมในระยะยาว

ภายใต้บริบทดังกล่าว การปรับเปลี่ยนจากระบบตรวจสอบก่อนวางจำหน่าย (Pre-market Control) ไปสู่ระบบตรวจสอบภายหลังวางจำหน่าย (Post-market Control) ควบคู่กับการบริหารจัดการตามระดับความเสี่ยง จึงเป็นการปรับปรุงกลไกกำกับดูแลให้สอดคล้องกับโครงสร้างตลาดและรูปแบบการประกอบธุรกิจที่เปลี่ยนแปลงไป โดยเฉพาะเมื่อกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัยด้านอาหารฉบับเดิมซึ่งประกาศใช้ตั้งแต่ปี 2553 มีผลบังคับใช้มาแล้วกว่า 15 ปี ขณะที่การขยายตัวของการค้าอิเล็กทรอนิกส์ รูปแบบการผลิตที่หลากหลาย และห่วงโซ่อุปทานที่มีความซับซ้อนมากขึ้น ทำให้การควบคุมอาหารด้วยวิธีการตรวจสอบล่วงหน้าเพียงอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอต่อการป้องกันความเสี่ยงในตลาดจริง การกำหนดมาตรการตรวจสอบให้สอดคล้องกับระดับความเสี่ยงของผลิตภัณฑ์ สถานประกอบการ และกระบวนการผลิต จะช่วยให้หน่วยงานภาครัฐจัดสรรทรัพยากรได้อย่างมีประสิทธิภาพ ลดภาระการตรวจสอบสำหรับผลิตภัณฑ์ที่มีความเสี่ยงต่ำ และเพิ่มความเข้มงวดต่อสินค้าและสถานประกอบการที่มีความเสี่ยงสูงหรือมีประวัติการฝ่าฝืนกฎหมาย แนวทางดังกล่าวจึงมีส่วนช่วยสร้างสมดุลระหว่างการอำนวยความสะดวกในการดำเนินธุรกิจกับการคุ้มครองผู้บริโภค โดยไม่ลดทอนระดับความปลอดภัยของสินค้าในตลาด

อย่างไรก็ตาม การลดขั้นตอนการตรวจสอบก่อนวางจำหน่ายมิได้หมายความว่าภาระการปฏิบัติตามกฎหมายของภาคธุรกิจจะลดลงในทุกด้าน หากแต่เป็นการเปลี่ยนจากการให้ความสำคัญกับการขออนุญาต หรือการตรวจรับรองก่อนจำหน่าย ไปสู่การกำหนดให้ผู้ประกอบการมีความรับผิดชอบต่อคุณภาพและความปลอดภัยของผลิตภัณฑ์อย่างต่อเนื่องตลอดห่วงโซ่อุปทาน ตั้งแต่การจัดหาวัตถุดิบ การผลิตและแปรรูป การจัดเก็บ การขนส่ง ไปจนถึงการกระจายสินค้าและการจำหน่าย ผู้ประกอบการจึงจำเป็นต้องพัฒนาระบบควบคุมคุณภาพภายใน การจัดเก็บข้อมูล การตรวจสอบย้อนกลับ และการบริหารความเสี่ยงให้มีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะผลิตภัณฑ์อาหารที่มีความเสี่ยงสูง ขณะเดียวกัน มาตรฐานสากล เช่น ระบบการวิเคราะห์อันตรายและจุดวิกฤตที่ต้องควบคุม (HACCP) และมาตรฐานระบบการจัดการความปลอดภัยอาหาร ISO 22000 จะมีบทบาทสำคัญในการแสดงถึงความสามารถในการควบคุมคุณภาพและความปลอดภัยของสินค้า ตลอดจนสนับสนุนการสร้างเชื่อมั่นแก่คู่ค้า

และผู้บริโภค อย่างไรก็ตาม หากผู้ประกอบการขาดระบบควบคุมที่มีประสิทธิภาพ การตรวจสอบภายหลังวางจำหน่าย อาจนำไปสู่การเรียกคืนสินค้า การลงโทษทางกฎหมาย และความเสียหายต่อชื่อเสียงของธุรกิจ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อยอดขาย ความสัมพันธ์กับคู่ค้า และโอกาสในการเข้าสู่ตลาดทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ

ในด้านการบริหารภาครัฐ ร่างกฎหมายฉบับแก้ไขมุ่งกำหนดให้กระทรวงสาธารณสุขเป็นหน่วยงานหลักในการกำกับดูแลความปลอดภัยอาหารระดับประเทศ พร้อมจัดระบบการบริหารจัดการให้มีแนวทางสอดคล้องกันตั้งแต่ส่วนกลางถึงท้องถิ่น โดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้องยังคงรับผิดชอบตามขอบเขตภารกิจเฉพาะของตน เช่น กระทรวงเกษตรและสิ่งแวดล้อมซึ่งกำกับดูแลการผลิตขั้นต้นด้านการเพาะปลูกและการเลี้ยงสัตว์ และกระทรวงอุตสาหกรรมและการค้าซึ่งมีบทบาทในการจัดการสินค้าปลอม การฉ้อโกงทางการค้า และผลิตภัณฑ์ที่ไม่ได้มาตรฐาน นอกจากนี้ การพัฒนาระบบดิจิทัลและฐานข้อมูลความปลอดภัยอาหารระดับชาติจะช่วยสนับสนุนการแลกเปลี่ยนข้อมูล การติดตามตรวจสอบ และการตอบสนองต่อเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยอาหารได้รวดเร็วยิ่งขึ้น โดยเฉพาะการสอบย้อนกลับสินค้าตั้งแต่แหล่งผลิตจนถึงผู้บริโภค อย่างไรก็ตาม ประสิทธิภาพของการปฏิรูปจะขึ้นอยู่กับความชัดเจนในการแบ่งอำนาจหน้าที่ระหว่างหน่วยงานส่วนกลางกับท้องถิ่น การเชื่อมโยงฐานข้อมูลอย่างเป็นระบบ และความสามารถในการบังคับใช้กฎหมายอย่างสม่ำเสมอ หากดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ จะช่วยลดความซ้ำซ้อนในการกำกับดูแล เพิ่มความโปร่งใสในการดำเนินธุรกิจ และยกระดับความสามารถของเวียดนามในการจัดการความเสี่ยงตลอดห่วงโซ่คุณค่าอาหาร

การปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัยด้านอาหารของเวียดนามเป็นการเปลี่ยนผ่านเชิงนโยบายจากการควบคุมก่อนเข้าสู่ตลาดไปสู่การกำกับดูแลตามระดับความเสี่ยงและการติดตามตลอดห่วงโซ่อุปทาน ซึ่งมีผลต่อผู้มีส่วนเกี่ยวข้องตั้งแต่เกษตรกร ผู้ผลิตและแปรรูป ผู้จัดจำหน่าย ไปจนถึงผู้ประกอบการนำเข้า-ส่งออก ในระยะสั้น ภาคธุรกิจอาจต้องรับภาระต้นทุนเพิ่มเติมจากการปรับปรุงระบบควบคุมคุณภาพ การจัดทำเอกสาร และการพัฒนาระบบสอบย้อนกลับ แต่ในระยะยาว การยกระดับมาตรฐานดังกล่าวอาจช่วยลดความสูญเสียจากสินค้าที่ไม่ได้มาตรฐาน เพิ่มความเชื่อมั่นของผู้บริโภค และสร้างเงื่อนไขที่เอื้อต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารให้มีคุณภาพและความปลอดภัยสูงขึ้น สำหรับผู้ประกอบการไทยที่ส่งออกอาหารหรือดำเนินธุรกิจในเวียดนาม ควรติดตามรายละเอียดของกฎหมายและกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิด ตรวจสอบข้อกำหนดด้านการแสดงข้อมูลผลิตภัณฑ์ การควบคุมคุณภาพ และการสอบย้อนกลับ พร้อมประเมินความพร้อมของผู้ผลิตและคู่ค้าในห่วงโซ่อุปทาน เพื่อให้สามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดได้อย่างถูกต้องและลดความเสี่ยงจากการถูกระงับจำหน่าย เรียกคืนสินค้า หรือถูกลงโทษทางกฎหมาย ขณะเดียวกัน ผู้ประกอบการที่สามารถแสดงหลักฐานด้านมาตรฐาน ความปลอดภัย และความโปร่งใสของกระบวนการผลิตได้อย่างน่าเชื่อถือย่อมมีโอกาสสร้างความแตกต่างทางการแข่งขันและรักษาการเข้าถึงตลาดเวียดนามได้อย่างยั่งยืน

3. นำเสนอโอกาส/แนวทาง

การปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัยด้านอาหารของเวียดนามจะส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการไทยในธุรกิจอาหารทั้งในประเทศและในเวียดนาม โดยเฉพาะผู้ผลิต ผู้แปรรูป ผู้ส่งออก และผู้จำหน่ายอาหาร เนื่องจากการเปลี่ยนไปใช้ระบบตรวจสอบภายหลังวางจำหน่ายและการกำกับดูแลตามระดับความเสี่ยง อาจช่วยลดขั้นตอนการนำสินค้าเข้าสู่ตลาด แต่เพิ่มพูนความสำคัญของการควบคุมคุณภาพ การจัดทำเอกสาร และการตรวจสอบย้อนกลับตลอดห่วงโซ่อุปทาน ผู้ประกอบการที่ไม่สามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดได้ อาจเผชิญความ

เสี่ยงจากการถูกระงับจำหน่าย เรียกคืนสินค้า หรือดำเนินมาตรการทางกฎหมาย ซึ่งกระทบต่อต้นทุนและความเชื่อมั่นของคู่ค้า

ผู้ประกอบการไทยควรติดตามรายละเอียดและกำหนดการมีผลบังคับใช้ของกฎหมายฉบับแก้ไข ตลอดจนตรวจสอบข้อกำหนดเกี่ยวกับการประกาศผลิตภัณฑ์ การขึ้นทะเบียนอาหารกลุ่มเสี่ยงสูง การแสดงข้อมูลสินค้า และการสอบย้อนกลับให้สอดคล้องกับกฎระเบียบของเวียดนาม ควบคู่กับการยกระดับระบบควบคุมคุณภาพและความปลอดภัยอาหาร โดยประยุกต์ใช้มาตรฐานสากล เช่น HACCP และ ISO 22000 รวมถึงประเมินความพร้อมของผู้ผลิต ผู้ส่งออก ผู้นำเข้า และผู้จัดจำหน่ายในห่วงโซ่อุปทาน เพื่อลดความเสี่ยงด้านการปฏิบัติตามกฎหมายและเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารต้นทุน ทั้งนี้ ควรให้ความสำคัญกับการจัดเก็บข้อมูลดิจิทัลและการประสานงานกับคู่ค้าในเวียดนาม เพื่อให้สามารถตรวจสอบแหล่งที่มาและเรียกคืนสินค้าได้อย่างรวดเร็วเมื่อเกิดปัญหา

การยกระดับมาตรฐานความปลอดภัยอาหารของเวียดนามเปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการไทยที่มีระบบการผลิตได้มาตรฐานและสามารถแสดงหลักฐานการควบคุมคุณภาพอย่างโปร่งใส สร้างความแตกต่างทางการแข่งขันและขยายตลาดสินค้าอาหารในเวียดนาม โดยเฉพาะผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพสูงและสามารถตรวจสอบย้อนกลับได้ นอกจากนี้ ผู้ประกอบการไทยยังสามารถพัฒนาความร่วมมือกับผู้นำเข้าและผู้จัดจำหน่ายท้องถิ่น ตลอดจนต่อยอดการใช้เทคโนโลยีด้านการตรวจสอบคุณภาพและการบริหารห่วงโซ่อุปทานเพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือของสินค้าในตลาดทั้งสองประเทศ ในระยะยาว การปรับตัวเชิงรุกจะช่วยลดความเสี่ยงจากมาตรการกักกันดูแล เพิ่มโอกาสในการเข้าถึงตลาด และสนับสนุนการเติบโตของการค้าสินค้าอาหารระหว่างไทยกับเวียดนามอย่างยั่งยืน